

LA MOBILITZACIÓ DE LA CLASSE OBRERA I DE LA JOVENTUT DERROTA LA DRETA AMB ONU O SENSE ONU: QUE TORNIN LES TROPES JA!

ACABAR AMB LA GUERRA I EL TERRORISME ÉS LLUITAR PEL SOCIALISME

la tragèdia i el gran dolor i la tensió social que havia provocat, el PP no va tenir cap problema, amb mires als seus interessos electorals, en seguir insistint en la tesi que ETA era la principal sospitosa de l'atemptat, quan els mateixos serveis de seguretat ja estaven apuntant cap a d'altres grups terroristes d'origen islàmic. Van manipular amb la mateixa poca vergonya amb la qual durant els últims anys el govern —i Aznar particularment— s'havia convertit en l'epicentre d'una campanya verinosa contra tot allò que sonés a basc i més recentment, arran de la victòria de l'esquerra a Catalunya, a tot allò que sonés a català. L'assassinat d'un forner *abertzale* a Pamplona pel disparament de quatre trets d'un policia nacional, dos dies després dels atemptats, és un indicador del clima que la dreta conscientment ha generat en els últims anys.

Els esdeveniments que s'han succeït des del brutal atemptat del dia 11 de març a Madrid —que ha costat la vida a més de 200 persones i ha provocat més d'un miler de ferits— fins el tomb electoral del passat cap de setmana, en el que el PP ha patit una contundent derrota, reflecteixen un cop més que hem entrat en un període de gran inestabilitat i de canvis sobtats de la situació política. Malgrat la brutal commoció provocada pels atemptats terroristes, mètode que sempre afavoreix a la dreta, va haver-hi una impressionant mobilització de masses en els dies que van seguir a la tragèdia, primer al carrer i després a les urnes, que han posat fi a vuit anys de govern del PP.

UN GOVERN REACCIONARI I MENTIDER

El govern del PP, aprofundint en el camí de la mentida i del menyspreu cap a la gent —que ja s'havia posat de manifest amb la vaga general del 20-J, amb l'enfonsament del Prestige, amb la guerra de l'Iraq— no va tenir cap escrúpol en manipular la informació sobre l'autoria de l'atemptat. Malgrat la magnitud de

LA PACIÈNCIA DELS TREBALLADORS S'HA ESGOTAT

Amb l'únic tema amb el que el PP se sentia a gust era amb el del terrorisme, però aquest govern, completament submís als interessos de l'imperialisme nord-americà i que ha fet bandera del nacionalisme espanyol més reaccionari, és part integrant del problema. El PP no només és incapaç de combatre el problema del terrorisme, sinó que la seva política l'alimenta, com ha quedat dramàticament patent l'11 de març. Significativament, ha estat la seva actitud davant d'un brutal atemptat terrorista la gota que ha fet vesar la paciència dels treballadors i la joventut, que s'ha llençat al carrer i ha votat massivament a l'esquerra el passat 14 de març. No van poder ocultar que l'atemptat de l'11 de març era la collita sagnant de l'entusiasta participació del govern del PP en la guerra i la posterior ocupació imperialista de l'Iraq. No van poder evitar que sortís a la superfície, un cop més, l'enorme força que desplega la classe obrera i la joventut mobilitzada, que tantes ocasions s'ha posat de relleu els últims anys.

LA FORÇA DEL MOVIMENT DE MASSES

El més important de senyalar de les eleccions del 14 de març és que el que ha marcat la gran diferència respecte les eleccions municipals i autonòmiques del passat mes d'abril ha estat la participació de la classe obrera i la joventut. L'odi i el malestar acumulat cap al govern del PP s'han expressat en un vot massiu cap a l'esquerra, concentrat fonamentalment en el PSOE. Encara que el PP ha perdut vots, aquest no ha estat el factor que ha determinat el tomb electoral. La dreta també ha mobilitzat massivament el seu electorat. La diferència en aquestes eleccions és que la base social i electoral de l'esquerra, els treballadors i la gran majoria de la joventut, també s'ha mobilitzat, provocant un notable increment de la participació general a les urnes. No és veritat, per tant, que el vot al PSOE hagi provingut "de tot l'espectre polític" com s'està sentint per part d'alguns analistes. Aquest anàlisi no es correspon amb la realitat, amb l'essència del que va passar el 14 de març. L'esquerra ha guanyat gràcies al vot de la classe obrera, a la mobilització del seu vot tradicional i res més.

La rotunda victòria de l'esquerra a les eleccions és una refutació contundent a la tesi predominant en la mateixa direcció del PSOE de que el canvi electoral vindria d'una política de moderació, de "centre", d'orientació cap a la base electoral del PP. Al final, la victòria del PSOE se l'ha donat la mobilització i un sentiment de classe dels treballadors i la joventut. Si ha costat tant que l'ambient de mobilització i crítica cap al govern s'expressés electoralment —com es va veure a les passades eleccions municipals i autonòmiques— és perquè, justament, els dirigents de l'esquerra no van saber connectar aquesta voluntat de canvi profund que es respira a la classe obrera i a la joventut.

NOVA SITUACIÓ POLÍTICA

Ara s'obre una situació política nova. El nou govern de l'esquerra que es formi té el doble avantatge de poder comptar amb una majoria absoluta al Congrés de Diputats (es podria reeditar l'aliança del tripartit que hi ha a Catalunya) i amb el suport de la classe obrera i de la joventut mobilitzada. Aquest suport actiu es podria multiplicar si de forma clara i immediata els dirigents del PSOE anunciessin la retirada incondicional de les tropes de l'Iraq —tant si té l'aval de l'ONU com si no el té, l'ocupació no canvia el seu caràcter imperialista—, la retirada de la LOU i la llei de Qualitat, que tant ha mobilitzat la joventut, l'eliminació de les restes del Cop de Decret al camp andalús, la satisfacció de les demandes dels treballadors de les drassanes, la derogació de totes les lleis reaccionàries com la llei de Partits, que no han fet més que enquistar el problema nacional i amenaçar greument els drets democràtics dels treballadors, i altres mesures d'urgència, que haurien de ser l'avantsala d'una política completament diferent a la de la dreta en tots els terrenys. Una política que acabi amb la precarietat i els accidents de treball, que possibiliti l'accés a un habitatge digne, que suposi un increment dràstic de la inversió en la sanitat i l'educació públiques.

Inevitablement, la burgesia i els seus representants polítics, la dreta, s'oposarien taxativament a qualsevol mesura que real-

ment afavorís els interessos dels treballadors i la joventut. Dirien que és una política "irresponsable", que "no hi ha diners". En realitat, la política d'atacs socials i als drets democràtics que va caracteritzar l'etapa d'Aznar enfonsa les seves arrels en la crisi del sistema capitalista. Vivim una època, no només a l'Estat espanyol, sinó al món sencer, en que tot el que per als rics i poderosos és fonamental, els seus beneficis, entra en contradicció amb el que per als treballadors i la joventut és elemental, és a dir, un lloc de treball digne, una educació i una sanitat de qualitat.

ORGANITZAR-SE PER LLUITAR CONTRA EL CAPITALISME

Si hi ha una lliçó molt clara que els dirigents de l'esquerra han de treure dels últims anys i de l'experiència d'altres governs de l'esquerra al món i en el passat és que no es pot servir als interessos de la burgesia i als dels treballadors alhora. Això sí que és utòpic. La dreta sí se n'ha adonat i per això tenen aquesta actitud tan brutalment arrogant i ofensiva cap als treballadors a tot el món. Per preservar el seu domini i els seus privilegis no només exigeixen més sacrificis socials en el terreny econòmic, sinó que qüestionen cada cop més clarament els drets democràtics més elementals. Per preservar el seu domini, l'imperialisme es desplaça cada cop més clarament cap a la bogeria de la guerra i l'odi entre els pobles.

En canvi, és perfectament possible una societat en la que tothom treballi en condicions dignes i amb salaris justos, en el qual la sanitat i l'educació públiques siguin de qualitat i gratuïtes per a tothom, en el que tothom pugui gaudir de la cultura i l'oci sense restriccions. Tot això és possible si els recursos que el mateix desenvolupament de la humanitat ha generat no queden en mans d'una minoria parasitària i egoïsta que només pensa en els seus beneficis, si la Banca i els principals mitjans de creació de riquesa estan nacionalitzats sota contral democràtic dels treballadors, per poder així planificar democràticament l'economia en funció dels interessos de la majoria de la societat.

Per això, ara més que mai la disjuntiva és socialisme o barbàrie. L'únic que pot posar fi a la xacra del terrorisme, les guerres, la desigualtat, la precarietat i la falta de futur, al desmantellament progressiu de les nostres conquestes socials i democràtiques és la lluita contra el capitalisme, la lluita per la transformació socialista de la societat. Per això és fonamental que tota aquesta energia, que un cop més ha posat de manifest la classe treballadora i la joventut, es transformi en més organització i en l'enfortiment d'un corrent marxista revolucionari que tingui presència a totes les fàbriques, obres, instituts i facultats.

UNEIX-TE A NOSALTRES!

Uneix-te a nosaltres: si estàs interessat en conèixer més a fons les nostres idees, en difondre EL MILITANTE o en unir-te a nosaltres, envia'ns les teves dades (nom, adreça, localitat, telèfon i e-mail) a **contactar@elmilitante.org** o truca'ns per telèfon per posar-nos en contacte amb tu".

LLUITA I ORGANITZA'T AMB EL CORRENT MARXISTA REVOLUCIONARI EL MILITANTE!

• Barcelona: 933 298 921 • Girona: 657 212 367 • Tarragona: 690 678 143 • Mallorca: 871 942 147 • País Valencià: 96 360 02 19

www.elmilitante.org — elmilit@arrakis.es